

מת' אהיה גדול?

בא נעמוד בפניה, בלי שאף אחד יראה, וסם אומר לך סוד כמו סגדולים אומרים. אני רוצה שתסתכל לי ככה ישר בעיניי ואתמר לי, אבל בשקט בשקט (כדי שהם לא ישמעו ויגידו עלי ש'הוא עדין קטן') מת' זה בדיוק להיות גדול.

היום בתלמוד תורה הרב' שלנו סיפר הרבה סיפורים יפים על צדיקים, וגם על מעשים טובים (כמו לזרוק את הזבל כשמבקשים או להיות בשקט כשאמא ישנה) והוא גם אמר בכזה טון תגי' (אני מקווה שאתה מבין מילים כאלה, משונות... כמו "טון", אני לקחת' את זה מהפטפטים של אחותי עם התברות שלה, ת'ה מבין?) שאנתנו גדולים, כי אנתנו יודעים את כל האלף-בית, וגם כמה תנועות ועוד מלן דברים.

כל כך שמחת' שסוף סוף אני גדול, ואני חושב שהיה לי גם ברק בעיניי (כמו שאומרת אחות' והתברות שלה) אבל כשהגעת' הביתה כבר לא היית' בטוח שזה באמת כך.

רגע. תעמוד קצת יותר בצד, כדי שהם לא ישמו לב שהפנים שלי נהיות

רטובות.

כשתזרת' מהתלמוד תורה היית' מאוד שמת, וכל כך רצית' שגם הם

ירגישו שאני גדול, ולכן הכנת' הפתעה גדולה.

לפני שנכנסת' הביתה, בנוסף לדפיקות שלי על הדלת (ככה: לא חזק ולא

חלש, כדי לא להפריע וגם כדי שישמעו אותי-) רצית' גם לצלצל בפעמון.

אני רוצה שתדע שהפעמון שלנו מאוד מאוויוד גבוה, ולכן רק הגדולים מצלצלים אצלנו. אז עמדת' על קצות האצבעות, ורק כשעשית' איזו קפיצה והיד שלי נמתחה חזק נורא- שמעת' אין שהוא מצלצל, הפעמון.

ממש היכית' שיפתחו לי את הדלת ויאמרו כמו שהרב' אמר, שאני כבר גדול.

הם פתחו את הדלת כרגיל (כיו, בלי לשים לב לצלצול הפעמון) ואחות' הגדולה (שהיא בעצם לא הכי גדולה כי אצלנו בבית אבא ואמא הם הכי גדולים-) הסתכלה עלי ככה מלמעלה ועד למטה, כמו סגדולים מסתכלים על קטנים ואמרה: "יופי, הקטנים מתחילים להגיע הביתה!"

ואז, בלי שרצית' בכלל, נשרו להן הדמעות מהעיניי, וכל השמחה ברתה לי מהלב. וכשאני יושב פה בפניה בלי שאף אחד רואה, אני מנסה לחשוב עליה כל מיני מחשבות טובות (נגיד, שאולי היא לא התכוונה וכל זה...)

אבל ממך אני מבקש לספר לי, אבל בשקט בשקט כמו מקודם: **מת' בדיוק**

(מעלות)

אהיה גדול... ??!